

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 627.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181765040/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

„Aa, sluk ett æ Lys; der skuld wal ett vær en jenle Drip Øl i æ Krus; for æ bleven tør i æ Hals.“

Per keg i Kanden. „Jow der er lidt; men det er jo dovent.“

„Det gjør sgu'tt nøj, Pej, det slukker liggodt for det.“

Kyllingen drak, som havde han ikke faaet Væde i mange Døgn. Da han havde drukket, forsøgte han at af-tørre sit vaade, hængende Overskjæg, men han naaed kun at føre sin tunge Pegefinger i en kvart Cirkel hen under de yderste Haarspidser. Hans Øjne laa ham i Hovedet som et Par Skefulde Tykmælk. „Ki, ki, ki!“ lo han gjen-neru Næsen og peged paa et af de svinskeste Udskjæringer i Bordskiven. „Det er sgu snart lignendes som ude paa Lokummet!“

„Ja,“ sa Per, „en skulde tro, det var Svin, som sad til Bords her til daglig.“

„Ja og Bagbæster, som varted op,“ sa Kyllingen. „Den blev sgu hævlet for to Aar siden, men nu kund en trænge til en Omgang igjen. Men saa bliver der ett møj mere tilbage af den. For de begynder sgu at slaa igjem-mel. Men nu skal vi knage med hen og ha Sjøv med Tøserne; for de er rigtig med paa den i Aften. Graa Lusse — hun er sgu go’.“

Per bad ham gaa Fanden i Vold.

„Hvad er nu det for nø Sludder. — Gu skal du med! Snak aldrig om det. Vi faar alt det Brændevin, vi kan syk; vi har spiejet til Jakob hans Fødselsdag; vil du da ikke være Kammerat med vi andre. Forvalteren skal ikke være hjemme; saa vi har det meget fidel; gu skal du med; nu skal vi knag mæ ha Sjøv! Graa Lusse — hun er sgu meget go’.“

Per svared, at han maaske vilde komme senere.

Atter drev han om bag Laden for at være ene med sin Bedrøvelse.

Nu hørte han raa Brøl og Latter, der kom henne fra Malkepige-Huset, en Udbygning bag ved Fæstalden med Indgang fra denne. Det var altsaa der, Gildet stod, tænkte Per. Det kunde dog være rart et vide, hvem der var med og hvad de tog sig for. Per gik ind under Muren for at faa et Kik gennem Vinduerne. Han fandt snart et Sted, hvor han kunde staa ubemærket; det var omme bag Ajle-

pumpen, der kasted en tung Skygge hen over de snavsede Ruder. Pumpen var saa ækel, at man syntes, at endogsaa dens Skygge maatte stinke.

Umiddelbart foran Vindueskarmen bredte sig en stor Skræppeskov, der i Midten kløvedes af en veltrampet Sti, der løb om mod det af Pige-kammervinduerne, der havde bevægelige Hængsler. Det var en Elskovssti, traadt af natlige Bejlere, dels fra selve Gaarden, dels fra det omliggende Bondeland.

Per saa, at de besøgende i Aften udelukkende var Gaardens Slot-Karle, mest ugifte Folk, ogsaa dog et Par Familiefædre, der havde ladet sig friste af den kjære Brændevin. Per kjendte særdeles vel dette natlige Helvede, hvor der var indrettet Herberge for 12—14 Arbejdskvinder i alle Aldre.

Af alle de Tyendekuler, han havde set under sin lange Tjenestetid, var denne ubetinget den hæsligste. Selv det Elendighedsrum, der med sine seks stinkende Dobbelt-senge udgjorde Gaardens Karlekammer, maatte kaldes taaleligt, sammenlignet med dette; thi her i Pige-kamret var det ikke gjort med, at man laa to i hver Seng (naar man ikke laa tre eller endog fire, hvoraf altsaa de to var forsynede med Amors Partout-Kort med Indgang gennem Vinduet); men for at spare Plads havde man rejst to Rækker af Senge over hinanden som to Mælkehyider; de Kvinder, som skulde op paa øverste Hyide, maatte i afklædt Stand bestige den ad en simpel Trappe, der altid fattedes et eller flere Trin og flyttedes fra Seng til Seng, alt eftersom Beboerne blev færdige med Afklædningen.

Pladsen heroppe under det utætte Loft var i enhver Henseende forfærdelig, især i de hede Sommernætter, naar Stanken fra de kraftfodrede Kreaturer i den tilstødende Kostald og de andres krumme Aande hang over ens Ansigt som tungt som et Grydelaag. Derfor blev der altid anvist de sidstankomme Plads heroppe, mens de ældre i Gaarde bemægtigede sig de nederste Senge.

I dette Paradoks af et Soverum sad da i Aften en 10—12 mandlige Skintinger og gjorde sig det hjemligt. De maatte være trængt ind i Rummet paa et ret sent Tidspunkt, for alle Kvindene laa i deres Senge, ihvorvel det havde en daadig Art med at sove.

Hvert Øjeblik vælted en tyk Strøm af raa Mandslatter